

desværre vistnok allerede taget Parti med Hensyn til, hvad han vil stemme for; om han enten vil følge et Mindretal, der foreslaar principaliter, at der til Landets Forsvar skal gjøres det Nødvendige efter en velordnet Plan, eller subsidialiter, naar Enighed derom ikke kan naas, at der dog i Diebliffet i det Mindste skal gjøres Noget, eller om man vil følge Flertallet, der foreslaar, at der nu ligesom i de sidste 11 Aar Intet skal gjøres for Forsvarssagen. Jeg tvivler nu ikke om, at Vedtagelsen af Flertallets Forslag er sikret her i Thinget; men jeg tvivler heller ikke om, at Vedtagelsen af dette Forslag vil vække Uro og Betyrning paa mange Steder ogsaa hos Mange af dem, der staa blandt det ærede Flertal selv, og jeg kan derfor forstaa, at den ærede Ordfører for Flertallet har havt Tilbøielighed til at tale saa kort som mulig om selve Sagen, selve Lovforslagets Fortættelse og de Følger, det kan have, og derimod noget mere at omtale, hvad der som en Slags Allotria er kommen ind med Diskussionen. Til saadanne regner jeg f. Ex. Spørgsmaalet om den Kommission, der blev nedsat under 1ste Mai forrige Aar af den høitærede Krigsminister. Jeg maa nu først oplyse, at Mindretallet ikke har været med til at foreslaa den paagjældende Kommissions Betænkning tilbageendt til Krigsministeren. Vi have ikke frygtet for, at vi skulde komme til at synde mod det Diskretionshensyn, som der var paalagt Udvalget. Vi have ikke havt nogen Frygt for, at Grændsen mellem, hvad der burde hemmeligholdes, og hvad der burde omtales, vilde være vanskelig at finde. Efter at den høitærede Krigsminister imidlertid havde gjort en saadan Vending i Sagen, at han havde aпарeret Muligheden af, at dette Diskretionshensyn, som var omtalt i hans første Skrivelse, skulde kunne bruges til at indlade at behandle selve Lovforslaget, og efterat han havde sendt det tilbage med Bemyndigelse til at antende det uden de i den tidligere Skrivelse paalagte Baaend, have vi ogsaa havt Leilighed til at gjøre os bekendt med denne Kommissionsbetænkning. Formaalet for denne var ikke, at der skulde udarbejdes en ny Forsvarsplan, og det finder jeg saa ganske naturligt. Naar man har en bestemt paa foregaaende Overveielser grundet Overbevisning om, hvilken Forsvarsplan der vil være den tjenligste for

Landet, saa vilde det være en Ringagt mod Sagen, før at bruge et Udtryk, som den ærede Ordfører brugte, dersom man forlangte en ny Forsvarsplan ndarbejdet og ikke fastholdt og kæmpede saa godt, man kunde, for den Plan, der efter ens egen Overbevisning var den rigtige. Nei, Hensigten med den nedsatte Kommission har, som det ogsaa staa udtrykkelig nævnt i Kommissionens Betænkning, været den, at faae de fra Udvalgets Flertal i Fjor fremsatte Indvendinger mod den forelagte Befæstningsplan belyste fra et sagligt Standpunkt og af Mand, hvis Competence ikke kan beskrides. Og da nu Flertalsbetænkningen i Fjor saa godt som udelukkende dreiede sig om Kjøbenhavns Befæstning, saa var det jo netop Indvendingerne mod denne Del af Planen, som Kommissionen særlig havde at behandle. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at den høitærede Minister ikke til dette Formaal har sammensat en blandet Kommission, thi en saadan vilde jo netop savne de Betingelser, der vare Forudsætningen, nemlig Evne til fra et sagligt Standpunkt at kunne undersøge de fremsatte Indvendinger. Jeg finder det derfor meget forklarligt, at den høitærede Minister ikke har sat nogen Søofficer ind i Kommissionen, ikke fordi jeg skulde have havt det Allerringeste imod, om en Søofficer havde været Medlem af Kommissionen, men fordi jeg ikke ser nogen som helst Nødvendighed derfor, idet der ikke forhandles maritime Spørgsmaal. De eneste Spørgsmaal, som kunne have nogen Interesse ogsaa for Søværnet, ere af en saadan Bessaffenhed, at de dog væsentlig maa afgjøres fra et rent artilleristisk Standpunkt, nemlig Spørgsmaalet om Bombardementsgrændsen fra Søfiden. Naar den ærede Ordfører i Betænkningen lader sfinne igjennem, at de paagjældende Officerer skulde være valgte paa en partist Waade, da synes dette at være urigtigt, al den Stund det jo ikke kan være ubekendt, at i det Mindste et af de ti Medlemmer med Hensyn til Enkeltighederne i Befæstningsagen havde en noget afvigende Anskuelse fra Ministeriets, og særlig viser jo ogsaa selve Kommissionens Betænkning, at dette ikke kan have været Tilfældet; thi ellers havde det været umuligt, at der kunde komme til at foreligge to Separatvota, to Mindretalstalelser. Med Hensyn til disse vil jeg iøvrigt gjøre opmærksom paa, at de ikke kunne